

La nit màgica

Un relat de: [Frederic Marcé](#)

Havia arribat el moment de tornar a casa. Havien estat cinc dies diferents, especials. A Roma ens ho vàrem passar d'allò més bé. Sóc un gran aficionat de l'arquitectura religiosa, tot i que no sóc creient, i a la capital italiana abunden esglésies i basíliques, a més de palaus renaixentistes i barrocs.

Vam salpar del port de Civitavecchia poc abans de mitjanit. Mica en mica, el vaixell s'anava allunyant, tot i que la vertadera sensació era que la terra s'allunyava i es feia més petita.

Contemplava bocabadat les llums del port i de la ciutat, sense adonar-me si algú m'observava, sense importar-me el què podien pensar de mi al veure algú sol, a la popa del vaixell mirant quatre llums. Però ella era allà, ho notava, tot i que no vaig fer el mínim gest d'importància. Vaig notar passes sobre l'acer que formava la coberta, i tot seguit es van sentir grinyolar els graons de l'escala, cosa que significava que algú venia cap a mi. Va agafar-me la mà, i es va posar a contemplar la immensitat blava de davant nostre al meu costat. Vaig aguantar-me les ganes de mirar qui era, tot i que me'n podia fer la idea, i vaig mirar-la de reüll.

Ella també em va mirar, i vam fondre'ns en una mirada que no tornaré a repetir mai, n'estic segur. Va durar poc més de deu o vint segons, però va ser suficient com per que m'acabés d'enamorar d'ella.

Vaig deixar de mirar el mar, ara ja sense les taques grogues de Civitavecchia, per mirar-la a ella i al rellotge. Tenia la sensació de que el vaixell anava ràpid, però havia passat ja més d'una hora des de que havíem sortit. De cop van sentir-se crits, que resultaven venir dels companys que, ja borratxos, semblava que adressin a déus imaginaris cridant i pregant mirant al cel.

Estàvem tots dos mirant el mar, recolzats a la barana del novè pis de popa. Gràcies a la llum que sortia del vaixell, es podia entreveure l'estel.la blanca d'escuma que semblava que ens perseguís, però que mica en mica s'anava difuminant fins arribar a l'horitzó.

Al cel, la lluna governava plena i majestuosa la llum de la nit, desplaçant a la dreta a Venus. El llit d'estels va començar a omplir-se quan ens vam allunyar bastant de la contaminació lumínica del continent.

Vam asseure'ns en un dels bancs que hi havia prop d'on érem. No ens vam dir res, les mirades ho deien tot. Vaig passar el meu braç per la seva espatlla, i ella va recolzar el cap sobre el meu pit. Jo la mirava a ella, m'era igual el que passés allà fora, fora d'una mena de bombolla en la qual només hi estàvem nosaltres.

En aquell moment ens trobàvem enmig del Tirrè, i no es veia absolutament res, provocat segurament perquè ja era negra nit.

Em moria de ganes de fer-li un petó, però encara no havia trobat el moment. L'atracció entre nosaltres estava allà, tanmateix no volia precipitar-me.

La nit va anar avançant entre mirades i somriures dins de la bombolla, i crits, caigudes i vomitades per fora.

Tot va canviar quan la llum del sol va començar a fer-se lloc darrere el vaixell, davant nostre. L'alba va accelerar-ho tot, i vam ajuntar els nostres llavis, quan, simultàniament i gens premeditadament, va despuntar el primer raig de sol.

Va ser etern, màgic... indescriptible.

Llavors, vaig despertar-me.